

Ernst Billgren som just nu ställer ut på Konstens Hus är, om man får tro den mediala uppmärksamheten, "grabben hela dagen". Som en sentida Isac Grünewald, en medias gunstling är han värtalig, kaxig och formulerar sig gärna lite tillspetsat (sånt säljer) och det är lätt för journalisterna att få knorr på artiklarna. Han ger dem vad de vill ha. Han sällar sig därmed till den handfull av övriga mediaorakler som tröttar ut oss i söndagsbilagor och bästa sändningstider. Sålunda dyker Billgren upp som deltagare i pratshower och matlagningsprogram, som smakdomare i alla upptänkliga sammangang, han skriver böcker på pladderprosa, ger ut en konsttidskrift, debatterar på internet, filmar och emellanåt gör han konst. Man läser artiklar om honom i allt från Veckotidningar till Upp & Ner där han uttalar sig om tiden, konsten, den goda smaken och kollegor. Han sitter i nämnder och styrelser och erbjuds till och med en professur i grafik på konsthögskolan. Skolans styrelse ville ha en "känd" konstnär på den posten. Att han inte var så bevärdad i grafik gjorde ju ingenting eftersom han var kändis och det som intresserar många kan väl inte vara fel? Så blir kändisskapet en pedagogisk akademisk kvalifikation höjd över sådana kvaliteter som kunskap, erfarenhet och handlag. Detta säger naturligtvis ingenting om Ernst Billgren, men en hel del om svensk konstundervisning. Att sen Billgren i sitt eget konstnärsskap arbetar utifrån devisen 'vad många gillar kan inte vara fel', är ju ett personligt ställningstagande och som sådant ska det ju upp till bevis. I den andan har Ernst Billgren tillsammans med Carl-Johan de Geer den senaste tiden ägnat stort intresse åt trivialkonstens formspråk. Man har tillägnat sig hötorgskonstens masstillverknings teknik och försökt hitta ett konstnärligt uttryck i detta. Den utställning som nu Billgren visar på Konstens Hus präglas av hötorgskonstens penselföring. På hårdgrundade masonitskiveformat har han med lång karaktär i färgen snabbt målat upp ett antal borgerliga heminteriörer. Det är interiörer från en förgången tid med kristallkronor och kakelugnar. Några inredningar andas sextiotial i träslag och möblemang. En del målningar innehåller som ett uttryck för verfremdning små söta djur som sälungar och rådjur med kid. De standardiserade formaten är inramade i kraftiga bruna lite ståndsmässigt kitschiga ramar med mässinginläggningar och gjutna bronsstatyetter på ramarnas kortsidor. Formatet och ramverken med sitt innehåll av slapp penselföring försöker få sin bekräftelse i och refererar till något igenkännbart som den borgerliga salongen eller manne någon Billy Butts kontor. Kanske anspelar arrangemangen på den begagnade bilhandlaren inredning i mexitegelvillan eller koncernens representationsvåning. I några av målningarna känner jag nostalgiskt igen barndomens bildupplevelser som jag fann i de jacquardvävda bonaderna som prydde vart och vartannat hem under femtiotalet. Där fanns Bambi med sin mamma, Alphyddan och "King of the glen", kronhjorten som brölande markerar sitt revir: Fast den sistnämnde var ju lite farlig och det är ju inte Billgrens djur. Samma utställning som den som nu visas på Konstens Hus såg jag i somras på Jönköpings museum men den innehöll några bilder som nu saknas. Bland annat en interiör befolkad av änder som var en av de bästa och roligaste bilderna i hela utställningen, samt skulpturen "And som landar på en gädda av misstag". Det är synd att de bästa verken inte är med i Luleåutställningen. Installationen 7-eleven kunde däremot ha lämnats hemma den har ingenting av de övriga verkens komplexitet över sig. Det är möjligt att det är en kommentar till den osjälvständiga installationskonst som breder ut sig i landets konsthallshörnor, men att spå på med mer av den varan tillför ju inget annat än kvantitet. Det är lätt att uppfatta Billgrens bilder som en drift både med smak- som konstbegrepp. Själv säger han att så inte är fallet, och det är då det blir bekymmersamt, allt är gjort på fullaste allvar. Detta kan ju påstås, men likafullt slår han på strängar där övertonerna spelar nidvisor medan grundtonen spelar schlagars. Någoting åt alla och envar således från grabben hela dagen - nu med choklad i!

Med så högt i tak och en sådan simultanförmåga leder han väl snart allsång på Skansen också.

Bertil Sundstedt